

Αρχείο 9

ΤΟ ΒΗΜΑ

Προπηλακίζοντας τον Σημίτη...

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΑΚΟΥΣΗΣ | Αθήνα - Πέμπτη 27 Ιανουαρίου 2011

Χθες στις 2.30 μ.μ. ο Κώστας Σημίτης αποχώρησε από το γραφείο του στην οδό Ακαδημίας και κατέβηκε στον δρόμο προκειμένου να μεταβεί πεζή στο σπίτι του, όπως συνήθιζε και συνηθίζει.

Κατά σύμπτωση την ίδια στιγμή περίπου τριάντα νεαροί αντιεξουσιαστές κολλούσαν αφίσες διαμαρτυρίας για την κακομεταχείριση από την Αντιτρομοκρατική της γερμανίδας αναρχικής καθηγήτριας Μέγερ, η οποία είχε προσαχθεί ταυτόχρονα με τους προσφάτως συλληφθέντες τέσσερις νεαρούς κατηγορούμενους για συμμετοχή στη «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς».

Οι νεαροί αντιεξουσιαστές μόλις αντίκρισαν τον πρώην πρωθυπουργό εξεμάνησαν, κινήθηκαν εναντίον του, άρχισαν να τον υβρίζουν και να φωνάζουν συνθήματα σε βάρος του.

Χρειάστηκε προσπάθεια από την πλευρά των αστυνομικών που τον συνόδευαν, προκειμένου να τον προστατεύσουν και να αποφευχθούν πιο δυσάρεστα γεγονότα.

Επειτα από δέκα λεπτά και αφού συγκεντρώθηκε κόσμος που αποδοκίμασε τους νεαρούς το επεισόδιο έληξε και ο πρώην πρωθυπουργός μετέβη στην κατοικία του.

Ωστόσο το γεγονός είναι ενδεικτικό ενός κλίματος μεγάλης αντίθεσης, μιας ατμόσφαιρας αντιπαράθεσης χωρίς μέτρο, χωρίς κανένα αίσθημα αυτοσυγκράτησης, που ορισμένοι τελευταίως συστηματικά καλλιεργούν. Ανεξαρτήτως αν κανείς διαφωνεί με τις απόψεις, με τις ιδέες, τις αντιλήψεις και το έργο του Κώστα Σημίτη, οφείλει να αποδεχθεί ότι είναι ένας από τους πιο ευπρεπείς, σεμνούς και έντιμους πολιτικούς που ανέδειξε η χώρα στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Δεν μπορεί επίσης κανείς να αμφισβητήσει ότι πρόκειται για πρόσωπο με βαθιά πίστη στη Δημοκρατία και στις αρχές της. Οτι πάλεψε γι' αυτές τις αρχές και ότι τέλος πάντων δεν προκάλεσε ποτέ κανέναν. Ο βίος του, πολιτικός και ιδιωτικός, είναι σεμνός, παραμένει ταπεινός, δεν του ταιριάζει με άλλα λόγια ανάρμοστη συμπεριφορά και στάση.

Το γεγονός ότι εκδηλώθηκε τέτοια προσβλητική και επιθετική συμπεριφορά εναντίον του υποδηλώνει πολλά.

Φανερώνει κατ' αρχήν απουσία κάθε ηθικού και πολιτικού ενδιασμού, άγνοια πιθανώς κινδύνου και βεβαίως τυφλή αμφισβήτηση των πάντων.

Αποκαλύπτει επίσης μηδενιστικές τάσεις, διαθέσεις σύγκρουσης και ανεξέλεγκτης χωρίς φραγμούς αντιπαράθεσης, που κρύβει βαθύ μίσος και οργή, η οποία δεν ταιριάζει στα ελληνικά πολιτικά ήθη και τέλος πάντων δεν δικαιολογείται από τις επικρατούσες στην Ελλάδα συνθήκες ειρηνικού και δημοκρατικού βίου. Οτι η περίοδος είναι συγκρουσιακή το γνωρίζουμε όλοι, ότι τμήματα της νεολαίας έχουν ή τείνουν να ριζοσπαστικοποιηθούν επίσης το γνωρίζουμε, αλλά τούτο εδώ ξεπερνά κάθε προηγούμενο. Είναι η φαντασίωση της εξέγερσης πιθανώς που οξύνει τα πράγματα, ίσως άλλοι αδιερεύνητοι παράγοντες να επενεργούν, αλλά σε κάθε περίπτωση δεν επαρκούν να εξηγήσουν το

μίσος και την ένταση.

Το πολιτικό σύστημα δεν επιτρέπεται να προσπερνά τέτοια γεγονότα. Ίσως είναι πρόδρομα άλλων καταστάσεων. Γι' αυτό οφείλει να τα διερευνήσει σε βάθος, να τα αξιολογήσει δεόντως και το κυριότερο, να έχει την εξήγηση ώστε πολιτικά να τα αντιμετωπίσει. Οι καιροί δεν επιτρέπουν εφησυχασμό, ούτε υποταγή στον φόβο.

akarakousis@dolnet.gr

<http://www.tovima.gr/default.asp?pid=2&ct=6&artId=380720&dt=27/01/2011>